

Gudrun Awa Jørsing

Gåskærgade 13 st.th.

DK - 6100 Haderslev

Tlf.: (+45) 59 26 52 41

E- Mail: gudrun@jorsing.dk

www.stjohns.dk

25.6.2012

Rejseberetning fra Gambia 10.-24.maj 2012.

Så lykkedes det mig heldigvis at komme til Gambia igen efter 3 års "fravær", og det blev et dejligt gensyn med "St. John's School for the Deaf" og 2 uger med gode, med spændende og med triste oplevelser, som det tit er i Gambia.

Det var en ret hård tur derned. Op kl. 04, af sted til Billund, med fly derfra kl. 7.30 for så, man når Bruxelles, at skulle vente 6 timer på flyet videre. Men jeg landede da endeligt kl. 21 Banjul, det var i lokal tid 2 timer før den tid, der stod på billetten, så der var ingen for at hente mig. Alle omkring mig for rundt med biltelefoner, men når man så bad om lov at låne en, lød det næsten hver gang: "No credit!" Altså: "Jeg har en telefon, men ingen penge at købe et taletidskort for".

Endelig nåede jeg da ud til "Laybato Hotel", der bestyres af et dansk ægtepar.

Det var i og omkring det hotel den Tv-udsendelse: "Mormors Bordel", der næsten lige har været vist her, blev optaget.

Den handlede jo bl.a. om de ældre kvinder, der fandt en ung, gambisk fyr til at "underholde sig", mens de var på ferie i Gambia, og jeg så selvfølgelig også flere af slagsen. Men som hotelbestyreren, Susanne, sagde til mig: "Mit hotel er et hotel, ikke et bordel!"

En af tjenerne hjalp mig med at låse mig ind på mit værelse og tændte lyset. Jeg blev forbavset over at se, at der stod et brændende stearinlys på kommoden, så det pustede jeg ud. Fem minutter efter gik alt lyset ud, og jeg stod der i buldrende mørke mellem møbler og kufferter og skulle forsøge at finde nøgler, få låst kufferter op og hitte den stavlygte, jeg heldigvis havde købt nogle dage før.

Den klamrede jeg mig så til hver aften resten af den tid, jeg var der, da der hele tiden var strømsvigt, somme tider nogle timer, men også af og til en hel nat. Det skyldtes, at en stor generator i denne del af byen, var gået helt itu, og man havde ingen reservedele.

Samme nat fik vi et af de helt voldsomme uvejr, hvor det tordnede, lynede, og regnen stod ned i tove, så man kunne nok mærke, at regntiden var på vej.

Næste morgen kom den dejlige skolebuschauffør, Sambou, og hentede mig. Der var stor gensynsglæde, og da vi nåede døveskolen, viste det sig, at skoleinspektør Daniel Mendy havde forberedt den helt store velkomstmotagelse.

Vi skulle op i den store hal, der er opkaldt efter mig, og der samledes så alle lærerne til sodavand og Mariekiks. Hver lærer blev introduceret for mig, ligesom Daniel fortalte dem, hvem jeg var. Der var blevet ansat en del nye lærere, siden jeg var der sidst, nogle af disse var endda nogle af skolens gamle elever. Herligt.

Nu er der 38 lærere og 226 elever på skolen, da jeg kom der første gang i 1988, var der 4 lærere og 40 elever. 😊

De næste dage brugte jeg så på at gå rundt på skolen for at overvære undervisningen, tale med de forskellige lærere og børn og fotografer. Der var brug for nye billeder til min hjemmeside.

De børn, der kendte mig, fortalte så de andre på tegnsprog, at det var hende "containerdamen", der var kommet. De kendte jo de store containere, jeg sendte ned, og vidste, hvor mange gode ting, der var i dem.

Lærerne underviste godt, og eleverne var vilde efter at få lov at vise mig deres hefter eller de ting, de havde lavet i håndgerning, træ- eller metalsløjde.

Det var især dejligt at komme ind i computerlokalet og se de computere, skolen havde fået igennem computergrupperne under "Seniorer uden Grænser". Nogle computere var desværre blevet ødelagt

fordi en "elektriker" havde forbundet nogle ledninger forkert, men mange virkede godt, og eleverne var vilde med at blive undervist der.

Det var Awa Badjan, som jeg har kendt fra hun var 15 år, der var blevet skolens IT-lærer. Hun var nu i gang med sit 3. computerkursus, det havde jeg også skaffet hende pengene til at tage.

Hun er en ualmindelig dejlig person, meget intelligent, flittig, beskedent, til at stole på osv. Hun mailer til mig næsten hver eneste dag!

Hun er blevet så dygtig, at man fra regeringens side havde sendt nogle unge mænd hen, som hun så skulle undervise i computerbrug. Hun, og jeg, var naturligvis meget stolte.

Da der var så mange af børnene, som gerne ville lære om computere, havde man ansat en ung mand til at hjælpe Awa.

Jeg glæder mig meget til at kunne sende 50 nyreparerede computere ned til skolen i september. Det er computergruppen i Holbæk, der forærer skolen disse, en vidunderlig hjælp..

Døveskolen hører jo under den katolske mission i landet, men den har også 78 andre skoler, og ni af disse skoler havde bedt mig om hjælp, så Daniel havde så lagt en plan for, hvordan vi skulle komme rundt at besøge dem.

Vejene var utroligt dårlige, når man kom ind i landet, og det var også så lummervarmt, at man hurtigt blev gennemblødt og dækket af det røde støv, men når vi standsede ved en af disse skoler og kom ind i skolegården, glemte man hurtigt alle besværligheder, idet bunker af børn kom væltende og slås om at holde mig i hånden, mens de ivrigt hviskede: "Hun hedder Awa". Det er jo et gambisk navn, som de kender, og som betyder "Eva". Jeg fik det bl.a., fordi ingen i Afrika kender ordet Gudrun, og det er også umuligt at mundaflese.

Et af de første steder, vi besøgte var i Kunkujang Mariama, hvor "Gambiagruppen" under "Seniorer uden grænser" havde fået bygget et hostel for unge piger. Det var blevet et dejligt, fredfyldt sted, hvor alt fungerede, og de ikke synets, man havde nogle problemer. Det var meget uvant, og dejligt, at høre den slags i Gambia.

Resten af dagen og næste dag besøgte vi så 4 skoler mere, og dér manglede man til gengæld mange steder alle slags møbler og andre ting til klasseværelser og til inspektørens kontor.

I weekenden besøgte jeg så både IT-lærer Awa Badjan og viceinspektør Marian Allens hjem. Begge kvinder regner mig for deres "mor" og ville meget gerne have mig med hjem, så jeg kunne "forkæles" med lidt lokal mad og hygge mig med deres familier. Dem glæder jeg mig også altid til at gense.

Det var Marian Allen, jeg samlede så mange penge sammen til, at hun kunne studere tegnsprog et år ved Bristol Universitet. Da hun kom hjem, indførtes det engelske tegnsprog på døveskolen, og man opdagede derefter, at eleverne så fik meget højere karakterer til eksamen, og at der desuden var langt færre stridigheder, nu kunne de jo "tale" om problemerne på tegnsprog og behøvede ikke at slås. Døves tegnsprog er desværre ikke internationalt, det burde det være, men hvert land har sit eget!

Så var jeg igen på skolen et par dage, og derefter skulle vi besøge 4 skoler, der lå på den anden side af Gambiafloden.

Man skulle sejle over floden med en af de to færger, "Pinen" og "Plagen", som de havde fået fra Danmark.

Færgerne levede meget godt op til deres navn, for man vidste aldrig præcist hvornår, og om, de kom, og man stod som sild i en tønde, både, mens man ventede på at komme ombord, og mens man sejlede over. Var man heldig, tog sejlturen cirka en time. Kom man ind i stærk strøm, kunne den let tage over det dobbelte.

Det var meget trist at besøge den side af floden. Sidste år havde Gambia haft alt for kort regntid, og det havde især givet problemer på denne side af floden, hvor de fleste er landmænd. Deres afgrøder var visnede, og mange steder sultede folk.

Der opstod så også det problem, at forældrene så ikke havde penge til at betale børnenes transport til og fra skole, så mange børn var blevet taget ud af skolerne.

Benzinen var også steget i Gambia, og det betød højere betaling, når man skulle rundt med taxa, den almindeligste transportform i Gambia, hvis man da ikke var så heldig at eje en cykel, og det er der mange, som ikke er.

3.

På mange af skolerne var der kun ældgamle, vakkelvorne bænke, hvorpå der højst burde sidde 5 elever, men der havde man stuvet 9 elever sammen. Det gjorde det umuligt at skrive i et klassehefte, og tit lagde eleverne sig så i stedet for på knæ på lergulvet, hvilket bestemt heller ikke giver en god skrivestilling.

Et sted fortalte skoleinspektøren, at han selv havde siddet på en af de bænke, jeg så, da han begyndte i skolen i 1964!

Bordene var også ældgamle, vakkelvorne og fyldt med splinter, som eleverne fik i fingrene.

Et lokale blev kaldt "håndgerningslokalet". Der havde man en kasse, som læreren sad på, men ingen borde eller stole, så eleverne måtte stå op eller sidde på gulvet. Til gengæld havde man et billede af en symaskine hængt op på væggen!

På inspektørens kontor lå der stabler af papir på gulvet eller i papkasser, han manglede også meget skabe, reoler, et skrivebord og en kontorstol.

Mine tanker fløj til Djursland og til gårdejer Olaf Kahr 3 dejlige lader, som er fyldt med alle slags gode møbler, jeg må tage af. Hvor jeg glæder mig til i september at kunne fylde to containere med gode ting, så disse stakkels skoler kan hjælpes, bare lidt. De mangler jo næsten alt.

Her oplever jeg virkelig, at alt mit slid gavner. Og hvor er jeg taknemmelig over, at "Mellempøkeligt Samvirke" har betalt transporten for så mange containere indtil nu. Jeg har sendt 36, og hver container kan rumme 7-8 tons.

Mens jeg var på døveskolen, fik jeg også vist –og givet - skoleinspektøren Stig Elliots "Selvtillidslov", her i den engelske udgave, og vi delte de små Go Cards ud i klasserne.

Efter 2 dejlige, men anstrengende uger, en tårevædet afsked med alle mine venner på døveskolen og en meget anstrengende hjemrejse, kom jeg da endeligt tilbage i min lejlighed.

Min søn og svigedatter sad og ventede med mad, og de havde sådan et "specielt" smil på, men ville ikke sige, noget om: Hvorfor! Det blev jeg dog snart klar over, idet telefonen ringede. Det var Haderslevs borgmester, Jens Chr. Gjesing, som fortalte mig, at jeg enstemmigt var blevet valgt til Årets "Æreshertug". Først sagde jeg, at dét ville jeg bestemt ikke, men så fik borgmesteren alligevel overtalt mig ved at fortælle om, hvilken ære, det da var, og at det også var god PR for mit døvesko-learbejde.

Mens jeg havde været i Gambia, havde han ringet meget tit til min søn for at høre, om jeg ikke snart var kommet hjem, jeg skulle jo helst nå hjem til den dag, æreshertugen skulle udnævnes. Jeg synes bare ikke der var nogen grund til at give mig denne ære, for havde så mange ikke støttet mig, kunne jeg jo intet have gjort alene. Men selvfølgelig blev jeg glad for æren, og det har været dejligt at opleve, hvor usandsynligt mange, også folk, jeg slet ikke kender, der har ringet, mailet eller standset mig på gaden for at sige til lykke og samtidigt sige, at de synes, æren var vel fortjent.

Nu er jeg så hjemme igen og fortsætter mit arbejde med at prøve at hjælpe i Gambia. Og så håber jeg, der ikke som sidst vil gå 3 år, før jeg kan komme ned på døveskolen igen.

Jeg skal snart ud flere steder for at fortælle om mit arbejde, nu har jeg da også helt nye billeder, jeg kan vise fra døveskolen.

Gudrun Awa Jørsing